

Ιανουάριος 2007

Σελ. 1^η - από φύλλο 5

...Ανήκω σε μια χώρα μικρή. Ένα πέτρινο ακρωτήριο στη Μεσόγειο, που δεν έχει άλλο αγαθό παρά τον αγώνα του λαού του, τη θάλασσα και το φως του ήλιου. Είναι μικρός ο τόπος μας, αλλά η παράδοσή του είναι τεράστια και το πράγμα που τη χαρακτηρίζει είναι ότι μας παραδόθηκε χωρίς διακοπή. Η ελληνική γλώσσα δεν έπαψε ποτέ της να μιλιέται. Δέχτηκε αλλοιώσεις που δέχεται καθετί ζωντανό, αλλά δεν παρουσιάζει κανένα χάσμα. Άλλο χαρακτηριστικό αυτής της παράδοσης είναι η αγάπη της για την ανθρωπιά. Κανόνας της είναι η δικαιοσύνη. Στην αρχαία τραγωδία, την οργανωμένη με τόση ακρίβεια, ο άνθρωπος που ξεπερνά το μέτρο πρέπει να τιμωρηθεί από τις Ερινύες.

Γιώργος Σεφέρης

Απόσπασμα από την ομιλία του στην Ακαδημία της Στοκχόλμης το 1963, κατά την τελετή παραλαβής του βραβείου Νόμπελ.

ΕΚΤΟΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΥΛΗΣ

...Μας έφταιγε άλλοτε η αμάθεια. Σήμερα μας φταίει η μεγάλη γνώση. Δεν έρχομαι μ' αυτά που λέω να προστεθώ στη μακρά σειρά των επικριτών του τεχνικού μας πολιτισμού. Μια σοφία παλαιή όσο και η χώρα που μ' εξέθρεψε με δίδαξε να δέχομαι την εξέλιξη, να χωνεύω την πρόοδο μαζί μ' όλα τα παρεπόμενα, όσο δυσάρεστα και αν μπορεί να είναι αυτά.

... Μου εδόθηκε αγαπητοί φίλοι, να γράφω σε μια γλώσσα που μιλιέται μόνον από μερικά εκατομμύρια ανθρώπων. Παρ' όλ' αυτά, μια γλώσσα που μιλιέται επί δυόμισι χιλιάδες χρόνια χωρίς διακοπή και μ' ελάχιστες διαφορές. Η παράλογη αυτή, φαινομενικά διάσταση αντιστοιχεί και στην υλικοπνευματική οντότητα της χώρας μου. Που είναι μικρή σε έκταση χώρου και απέραντη σε έκταση χρόνου.

Οδυσσεύς Ελύτης

Απόσπασμα από την ομιλία του στην Ακαδημία της Στοκχόλμης το 1979, κατά την τελετή παραλαβής του βραβείου Νόμπελ.

Δευτέρα 8 Ιανουαρίου

Άνοιγμα του σχολείου και τέλεση του Μεγάλου Αγιασμού στους χώρους του Εκπαιδευτηρίου.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Τρίτη 16 Ιανουαρίου

Επίσκεψη των παιδιών της τρίτης γυμνασίου στο ίδρυμα της Ζωοδόχου Πηγής, για να παραδώσουν το χρηματικό ποσό, που είχε συγκεντρωθεί στο χριστουγεννιάτικο παζάρι.

Είδαμε την άλλη πλευρά της ζωής και πραγματικά, αν κάποιος μας έβλεπε όταν φεύγαμε και όταν γυρνούσαμε δεν θα καταλάβαινε τι είχε συμβεί. Από τα τραγούδια και τις μουσικές στο σχολικό καταλήξαμε με σκυμμένα κεφάλια. Ήταν συγκλονιστικό να βλέπουμε τέτοιους ανθρώπους, όμως έπρεπε να γίνει για να δούμε πόσο «τυχεροί» είμαστε.

Μίνως Χρυσάκης

Είδαμε πώς ζουν άνθρωποι με άλλες ανάγκες και με χαρίσματα διαφορετικά από τα δικά μας ή των ανθρώπων που συναντάμε κάθε μέρα στο δρόμο. Γνωρίσαμε τον τρόπο που ζουν και την προσπάθεια κάποιων άλλων ανθρώπων, με μεράκι ή καημό ζωής. Όλα αυτά τα είδαμε μέσα από το πρίσμα ενός απλού μαθητή, ο οποίος τώρα ξεκινά να γνωρίζει τον κόσμο γύρω του και σιγά-σιγά τη ζωή, στα πλαίσια μιας δίωρης εκπαιδευτικής επίσκεψης, λίγο έξω από το κέντρο της πόλης.

Μάνος Περονάκης

Οι υπεύθυνοι του ιδρύματος με την υπομονή τους, αλλά και τα παιδιά με την προσπάθειά τους και τη θέλησή τους μας έδωσαν ένα μάθημα ζωής. Να μάθουμε να εργαζόμαστε υπομονετικά αντιμετωπίζοντας τις δυσκολίες που συναντάμε και έτσι το αποτέλεσμα θα μας κάνει ακόμα πιο χαρούμενους. Εγώ, πάντως, πάντα θα απορώ πώς θα ήταν αυτά τα παιδιά χωρίς νοηματικές και σωματικές δυσκολίες και με την προσπάθεια που κάνουν τώρα.

Γιάννης Αλέξης

Οφείλω να πω πως ένιωσα δέος μέσα μου, γιατί εκείνα τα παιδιά έχουν καταφέρει τόσο πολλά πράγματα που εμείς θεωρούμε αυτονόητα. Έχουν πραγματική δύναμη ψυχής και εγώ τους συγχαίρω γι' αυτό.

Αθηνά Μαστοράκη

Από τις εργασίες των παιδιών του ιδρύματος «Ζωοδόχου Πηγής»

Ήταν μια συγκλονιστική εμπειρία!

Εύη Μαραγκάκη

Εγώ έχω τύχει να ξαναδώ τέτοια παιδιά, οπότε δεν παραξενεύτηκα πολύ. Επισκεφτήκαμε διάφορα εργαστήρια όπου στο κάθε

δωμάτιο τα παιδιά σε ομάδες έκαναν χειροτεχνίες. Ήμουν έκπληκτος από τα πράγματα που έκαναν τα παιδιά, μετά κάθισα και σκέφτηκα ότι εάν, προσπαθούσαμε εμείς να κάνουμε αυτές τις χειροτεχνίες δύσκολα θα τις πετυχαίναμε. Είμαι πολύ χαρούμενος που καταφέραμε να μαζέψουμε το ποσό των 900 Ευρώ και να τους τα δώσουμε. Επίσης νομίζω ότι πρέπει να σκεφτόμαστε αυτά τα παιδιά όχι μόνο τα Χριστούγεννα και το Πάσχα αλλά πιο συχνά και να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να τα βοηθήσουμε.

Βαγγέλης Ρουσοχατζάκης

Ο πρόεδρος του Ισραηλίου συμβουλίου χορηγεί το ποσό που συγκεντρώθηκε στο δωμάτιό που ιδρύθηκε «Ζωοδόχος Πηγή».

Όταν ξεκινήσαμε από το σχολείο για να πάμε στη «Ζωοδόχος Πηγή», νόμιζα ότι θα πάμε σε ένα ίδρυμα που τα παιδιά θα ήταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση. Όταν όμως πήγαμε και είδαμε τα παιδιά, είδα την κατάστασή τους, κατάλαβα ότι οι εκπαιδευτές των παιδιών είχαν κάνει πολύ καλή δουλειά. Γύρισα στο σχολείο στενοχωρημένος για το πόσο άδικος είναι ο κόσμος!!! Το μόνο που θέλω να πω για τα παιδιά είναι ότι δεν χρειάζονται λύπηση αλλά βοήθεια και καλή μεταχείριση.

Γεράνιμος Κωνιάς

Είδαμε έναν άλλο τρόπο ζωής και μερικούς συνανθρώπους μας που ήταν διαφορετικοί από εμάς. Μάθαμε ότι το να ντυθείς, να αρπάξεις το πρωινό σου αλλά και να πλύνεις τα δόντια σου για μερικούς ανθρώπους δεν είναι αυτονόητο αλλά θέλει σκέψη.

Τριαντάφυλλος Μπούμπας

Καταλάβαμε ότι η ζωή δεν είναι πάντα όπως τη βλέπουμε εμείς, που συχνά μας απασχολούν πράγματα ασήμαντα σε σχέση με τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν άλλοι άνθρωποι, αλλά υπάρχει και μια άλλη πραγματικότητα πιο σκληρή, σαν αυτή που ζουν τα παιδιά με σύνδρομο Down ή άλλα προβλήματα.

Αθηνά Κληρονόμου

Ήταν μια εμπειρία που δεν είχα ποτέ ξαναζήσει. Ξαφνικά άνοιξα τα μάτια μου και είδα θλίψη, πόνο και στα μάτια αυτών των ανθρώπων, ένα κενό, ένα κενό απροσδιόριστο. Μια λέξη ερχόταν στο μυαλό μου 'γιατί'. Γιατί θα πρέπει να υπάρχει τόσος πόνος στον κόσμο; Γιατί ο Θεός, αν υπάρχει, αφήνει τέτοιους ανθρώπους να έρχονται στον κόσμο; Γιατί να υποφέρουν αυτοί, αλλά και οι γονείς τους;

Η αλήθεια είναι πως ποτέ μου δεν θα ήθελα να ξαναζήσω αυτή την εμπειρία, διότι με έκανε να αισθανθώ πραγματικά άσχημα. Αισθάνθηκα πως έχω ευθύνη για όλα αυτά. Προς θεού όμως, για να μην παρεξηγηθεί η στάση μου, αυτή η κίνηση ήταν πολύ σημαντική, όμως όχι ευχάριστη, τουλάχιστον για μένα.

Ένωσα όμως και ένα συναίσθημα ελπίδας, πως κάποια στιγμή όλοι οι άνθρωποι με προβλήματα θα βρουν τη προστασία που τους χρειάζεται. Αυτό είναι στο χέρι όλων μας και οφείλουμε να βοηθήσουμε.

Μαρία Αθανασάκη

Η βαβούρα που υπήρχε την ώρα της διαδρομής σταμάτησε όταν φτάσαμε στη Ζωοδόχο Πηγή. Όλοι ήταν συγκεντρωμένοι σε αυτά που μας έλεγαν οι άνθρωποι εκεί.

Μαρία Ιατράκη

Εγώ προσωπικά κατάλαβα ότι υπάρχουν παιδιά που ζουν δύσκολα και δεν μπορούν να «γευτούν» τις απολαύσεις της ζωής. Ενώ, συγχρόνως, υπάρχουν παιδιά «φυσιολογικά» που αντί να ευχαριστούν το θεό γι' αυτό που είναι, γκρινιάζουν καθημερινά για «βλακειές», όπως είναι π.χ. «Δεν είμαι όμορφη» ή «Είμαι χοντρή» ή «Δεν μου μιλάει» ή «Δε μου δίνει σημασία» κ.α.

Μαριέυα Καρνακάκη

Ήταν μια από τις πιο συγκινητικές στιγμές της ζωής μου. Όταν τα πρωτοείδα τα παιδιά, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν τι θα έκανα αν ήμουν στη θέση τους. Μια αρκετά «ενοχλητική» ερώτηση που γύριζε στο κεφάλι μου. Πραγματικά, ήμουν χαρούμενος που μπόρεσα να βοηθήσω.

Παράξενο... Με είχαν προειδοποιήσει πως αυτή η επίσκεψη θα με ταρακουνούσε ψυχικά. Και... την πάτησα! Ταρακουνήθηκα υπερβολικά. Και αυτό που μ' εκπλήσσει είναι πως δεν κοίταξα πάνω από δυο άτομα πρόσωπο με πρόσωπο. Και μονάχα η ιδέα πως αυτοί οι άνθρωποι ζουν εκεί, έχουν αυτά που είδαμε να τους παρέχονται και είναι χαρούμενοι με άφησε άναυδο. Κι εμείς (οι μαθητές) καθόμασταν εδώ, και ακούμε ιστορίες...
Βαγγέλης Λασηθιωτάκης

Είχα πολύ άγχος πριν πάμε γιατί δεν ήξερα πώς θα αντιδράσω, όταν αντικρίσω αυτά τα παιδιά. Με χαρά η με λύπη. Τελικά, μόλις μπήκα μέσα στο Κέντρο αυτό, είδα τα παιδιά γεμάτα χαρά. Ένωθα πως με αγκαλιάζουν. Μας ξενάγησαν στα εργαστήρια και συνειδητοποίησα ότι αυτά τα παιδιά, με τη βοήθεια των υπευθύνων, φτιάχνουν πράγματα που δεν μπορεί να τα βάλει ο νους μας, πράγματα που είναι δύσκολο να τα φτιάξουμε εμείς. Πρέπει να πούμε ένα μεγάλο μπράβο στους υπευθύνους της Ζωοδόχου Πηγής για την πολύτιμη δουλειά που κάνουν.

Βίκτωρ Μαρκάκης

Αυτό που με εντυπωσίασε περισσότερο στην επίσκεψη μας στο ίδρυμα της Ζωοδόχου Πηγής ήταν ότι τα παιδιά μας υποδέχτηκαν με θέρμη, δεν ήταν φοβισμένα και αυτό έκανε και εμάς να νιώσουμε πιο άνετα, γιατί όσο να 'ναι, δεν βλέπουμε κάθε μέρα παιδιά με αυτά τα προβλήματα.

Αννα Χνάρη

ΓΡΑΜΜΑΤΟ ΕΞΠΛΗΡΩΣΗ	
ΠΡΟΣΤΑΣΗ	ΑΠΟΔΕΛΤΙΑΣΗ
Αριθμός: 12330	Αριθμός: 12330
Επίσημο έγγραφο	Επίσημο έγγραφο
Ποσό: 900,00	Ποσό: 900,00
Προς: Ζωοδόχος Πηγή	Προς: Ζωοδόχος Πηγή
Για: Χριστούγεννα	Για: Χριστούγεννα
Υπογραφή: [Signature]	Υπογραφή: [Signature]

28 Ιανουαρίου, δεύτερη φυσιολατρική εκδρομή

Από την εθνική οδό Ηρακλείου – Ρεθύμνου, μετά το χωριό Σίσσες, ξεκινήσαμε την πεζοπορία μας πάνω σε χαραγμένο μονοπάτι με κατεύθυνση νότια, μέχρι το μοναστήρι του Βοσάκου. Αφού επισκεφτήκαμε το μοναστήρι, συνεχίσαμε για το μικρό οροπέδιο με τις επτά τεράστιες κουκουναριές. Από εκεί συνεχίσαμε την πορεία μας πάνω σε δρόμο, για να καταλήξουμε στο χωριό Δοξαρό.

Περιπετειώδη και συναρπαστική θα χαρακτηρίζα την εκδρομή μας. Ξεκινήσαμε το πρωί με ιδιαίτερη αγωνία για την εξέλιξη του καιρού που δεν ήταν και τόσο καλός. Φτάνοντας στις Σίσσες, ξεκινήσαμε την πεζοπορία μας διασχίζοντας μια άγρια περιοχή με ιδιαίτερα πετρώδες έδαφος, το οποίο με προβλημάτισε για λίγο. Σε αντίθεση με την προηγούμενη αφιλόξενη εικόνα, η μονή Βοσάκου, κλεισμένη μέσα στα βουνά βρίσκεται σε ένα πολύ όμορφο τοπίο. Εξαιρετικά εντυπωσιακή, μας έδωσε την ευκαιρία να ξεποστάσουμε αρκετή ώρα και να πάρουμε δυνάμεις για τη συνέχεια. Σε όλη τη διάρκεια της πορείας μας το κρύο ήταν ιδιαίτερα αισθητό και μας προβλημάτισε. Όλοι μας όμως, πιστεύω, περάσαμε μια υπέροχη μέρα, διότι η φύση έχει τη δύναμη να ευχαριστεί και να προσφέρει στον άνθρωπο.

Η παρουσία

τους έγινε αισθητή αμέσως στο λεωφορείο. Φορητές συσκευές ήχου, mp3 players μεγέθους λίγων εκατοστών, κομψά ipod's, κινητά τηλέφωνα με εξαιρετικές δυνατότητες ήχου και εικόνας, dvd players και φορητές κονσόλες παιχνιδιών άρχισαν να βγαίνουν από ειδικές τσέπες-θήκες. Τα παιδιά όρμησαν πάνω στις ηλεκτρονικές συσκευές, αγνοώντας τα υπόλοιπα ερεθίσματα από το γύρω κόσμο, την ομορφιά της διαδρομής ή το πού βρισκόμαστε και πού πηγαίνουμε. Διάφοροι ήχοι και τραγούδια πλημμύρισαν το λεωφορείο. Το ελληνικό

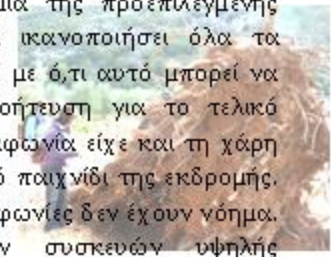
και ξένο ποπ ανταγωνιζόταν τα λαϊκά και τα κρητικά, με κάποια διαλείμματα κλασσικού ξένου ροκ. Ο καθένας έφαχνε συνεχώς τη θαυματουργή συσκευή του για ρυθμίσεις ή για το επόμενο τραγούδι, ενώ ο όγκος συναλλαγών τραγουδιών και συσκευών έφτανε σε αξιοσημείωτα επίπεδα. Και ο μόνος λόγος αποφυγής του πλήρους και τελειωτικού πανδαιμόνιου, ήταν τα μικρά ακουστικά που συνοδεύουν πλέον κάθε φορητό player και κινητό τηλέφωνο που σέβεται τον εαυτό του.

Η επιμελής ενασχόληση των μαθητών (ή, τουλάχιστον, της πλειοψηφίας των μαθητών) ξεπερνούσε ακόμα και τις προσδοκίες των κατασκευαστών και των διαφημιστών. Μεγάλη κι ενδιαφέρουσα, ομολογουμένως, ποικιλία μοντέλων και δυνατοτήτων. Ακόμα και οι λίγες κουβέντες που κατάφερνε κάποιος ν' ανταλλάξει με τους διπλανούς του αφορούσαν τα τεχνικά χαρακτηριστικά των μοντέλων, πολύπλευρες συγκρίσεις και αξιολογήσεις, τους τρόπους διασύνδεσής τους, την ταχύτητά τους, τα μενού, την ποιότητα των οθονών προβολής. Μεγάλος ο ανταγωνισμός για το ποιος διαθέτει το νεότερο, πληρέστερο, αρτιότερο και κομψότερο player και κινητό. Μεγάλη και η χωρητικότητα πλέον όλων αυτών των συσκευών. Τόσο μεγάλη, που υποψιάζομαι ότι θα έπρεπε κάποιος να γράφει πολλές φορές ακριβώς το ίδιο τραγούδι για να γεμίσει τη διαθέσιμη μνήμη του.

Και βεβαίως, η συζήτηση φούντωνε, όταν ερχόταν το επίμαχο θέμα των σχεδίων για μελλοντικές επενδύσεις σε μοντέλα που θα κυκλοφορήσουν, σε συσκευές που θα κάνουν απίστευτα πράγματα, σε ipod's με οθόνη που θα συνδυάζουν ήχο, φωτογραφία και video. Ανησυχούσα όλο και περισσότερο, παρατηρώντας τα παιδιά μου απορροφημένα από τη δίνη της υψηλής τεχνολογίας. Σκεφτόμουν πως αυτή η προσήλωση δεν τους στερεί μόνο την ωραία θέα του παραθύρου τους. Τους στερεί και την πιθανότητα να οργανωθεί κάτι ομαδικό.

Σε παλαιότερες εκδρομές που πηγαίναμε με τους μαθητές μας, όλο και κάποιο ομαδικό παιχνίδι οργανωνόταν μέσα στο λεωφορείο, όλο και κάποιο παινσεβίτ ή κάτι παρόμοιο φέρναμε εμείς οι καθηγητές, όλο και κάποιος μαθητής θα έπαιρνε το μικρόφωνο να μας πει κανένα ανέκδοτο, όλο και κάποιο τραγουδάκι θα λέγαμε όλοι μαζί. Σκεφτόμουν πως τα καταπληκτικά, κατά τα άλλα, κινητά και φορητά players είναι τελικά ατομική ασχολία. Μας αναγκάζουν να κάνουμε λιγότερα πράγματα όλοι μαζί και να επικοινωνούμε πολύ λιγότερο. Φανταζόμουν πως, αν κάποιος πήγαινε να απευθυνθεί στο σύνολο των παιδιών του λεωφορείου εκείνη τη στιγμή, θα ήταν μια αδικαιολόγητη και μάλλον ασυγχώρητη διακοπή από το δυναμικά μεταβαλλόμενο πρόγραμμα τραγουδιών, που έφτιαχνε ο καθένας για τον εαυτό του ή για την παρέα του. Από την άλλη, πάλι, μου φαινόταν ωραίο και σωστό να μπορεί να κουβαλάει και να επιλέγει ο καθένας τη μουσική του, ανάλογα με τα γούστα του. Μέχρι πολύ πρόσφατα, το πρόγραμμα μουσικής μέσα στο πούλμαν ήταν βασικό κομμάτι των εκδρομών μας. Το τι θα άκουγαν όλοι, βέβαια, ήταν και μόνιμη αιτία διαφωνιών και καβγάδων. Πολλές διαφορετικές απόψεις για το πρόγραμμα και την ένταση της μουσικής, πολλές φωνές, αδυναμία της προεπιλεγμένης υπεύθυνης ομάδας μουσικής να ικανοποιήσει όλα τα γούστα, παρέμβαση του καθηγητή με ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει, δυσανεμία και απογοήτευση για το τελικό αποτέλεσμα. Αλλά όλη αυτή η διαφωνία είχε και τη χάρη της. Ήταν, ήδη, το πρώτο ομαδικό παιχνίδι της εκδρομής. Τώρα πια, οι συζητήσεις και οι διαφωνίες δεν έχουν νόημα. Η εποχή των μικροσκοπικών συσκευών υψηλής τεχνολογίας έχει ανατεθεί και ο

καθένας μπορεί πλέον να απομονωθεί και ανενόχλητος ν' απολαύσει τη μουσική του ή να στείλει τα μηνύματα, sms ή whats, για τις πολύ σημαντικές υποθέσεις του. Με αυτές τις σκέψεις που έκανα, η ώρα πέρασε και φτάσαμε στο σημείο όπου θα αφήναμε το λεωφορείο και θα ξεκινούσαμε να περπατάμε. Με κρυφή αγωνία, περίμενα να δω τα διάφορα ψηφιακά gadgets να μπαίνουν στις τσάντες και τα παιδιά ν' απελευθερώνονται απ' αυτά. Εξάλλου, είχαμε έρθει πολύ μακριά για να ξεφύγουμε όλοι από αυτά που μας κυνηγούν στην καθημερινότητά μας. Όμως, μάταια ήλπιζα. Τα κινητά και τα φορητά mp3 players στηρίχθηκαν σε ζώνες, θηκάκια ή τσέπες και τα ακουστικά στα αυτιά των παιδιών. Με τρόπο είδα και ειδικά ακουστικά με διπλό καλώδιο για συνακρόαση από την ίδια πηγή ήχου. Ακόμα πιο εντυπωσιακά ήταν τα μικρά φορητά ηχεία υψηλής πιστότητας που είτε δούλευαν με μπαταρίες, είτε ήταν φορτιζόμενα, είτε δεν χρειάζονταν καν ρεύμα! Όχι λοιπόν. Δεν θα ακούγαμε τους ήχους της φύσης, το θρόισμα των φύλλων, τον αέρα να σφυρίζει μέσα από τους βράχους και τους πρίνους, τα πρόβατα που έτρεχαν ν' απομακρυνθούν φοβισμένα στο πέρασμά μας. Δεν θα απολαμβάναμε την ησυχία και την ηρεμία της φύσης. Θα συνεχίζαμε στα ίδια ποπ, ροκ ή λαϊκά μοτίβα.

Μέσα στην απελπισία μου, έβλεπα να στρέφονται εναντίον μου ακόμα και τεχνολογικά επιτεύγματα που θεωρούσα σημαντικές κατακτήσεις μακρών και συστηματικών επιστημονικών ερευνών. Ο μεγάλος χρόνος διάρκειας των επαναφορτιζόμενων μπαταριών των κινητών και των mp3 players είναι πάντα θετικό κι επιθυμητό χαρακτηριστικό, μόνο που τώρα παρέτεινε απλώς τη διάρκεια του μαρτυρίου μου. Η χαμηλή κατανάλωση ενέργειας από αυτές τις μικροσυσκευές αποτελεί επίσης επαναστατική καινοτομία, όμως στην προκειμένη περίπτωση λειτουργούσε ως εγγύηση ότι θα έπινα το πικρό ποτήρι μέχρι τον πάτο του τέλους της εκδρομής.

Ευτυχώς υπήρξαν και μερικές ενθαρρυντικές ενδείξεις. Το παιχνίδι και η διασκέδαση στο χώρο που μείναμε το μεσημέρι έκανε τα πιο πολλά παιδιά να ξεκολλήσουν για κάμποση ώρα από την τεχνολογία. Μια παρέα παιδιών στο δρόμο του γυρισμού έπιασε το τραγούδι, χωρίς κρυφή βοήθεια από κάποιο ηλεκτρονικό player – υποβολέα, γιατί όσο κι αν προσπάθησα, δεν διέκρινα ούτε καλώδια, ούτε τίποτα ασύρματα ακουστικά. Και πάνω που αυτό το τραγούδι μού είχε δώσει χαρά και ελπίδα και η γκρίνια μού είχε σχεδόν περάσει, φτάσαμε κοντά στον πολιτισμό, δηλαδή είδαμε από μακριά το χωριό - προορισμό. Και ιδού το νέο, κεφαλαιώδες κατά γενική ομολογία ζήτημα που προέκυψε: το σήμα των κινητών. Ποια εταιρία έφερε πρώτη σήμα, πόσες «γραμμές» είναι το σήμα, πόσο σταθερό είναι το σήμα, πόσες κλήσεις είχε εντωμεταξύ η συσκευή, πόσα μηνύματα ήρθαν από το σημείο που υπήρξε τελευταία φορά ικανό σήμα; Και τότε

προσευχήθηκα για έλεος στο θεό της τεχνολογίας.

Λίγο πριν την επιστροφή μας στο Ηράκλειο, σηκώθηκα για να κάνω μια τελευταία βόλτα στο πούλμαν και να επιβεβαιώσω την κυριαρχία των μικροσυσκευών υψηλής τεχνολογίας στο χρόνο και το ενδιαφέρον των μαθητών. Περνώντας δίπλα από κάποιο μαθητή μου, τον είδα να μιλά στο κινητό του με ύφος πολύ σοβαρό και αγωνιώδες. Φαινόταν σαν να διαπραγματεύεται κάτι πολύ σημαντικό με το πρόσωπο στην άλλη άκρη της γραμμής, που όπως αποδείχθηκε αργότερα ήταν ένας από τους γονείς του. Έχοντας προσπεράσει το κάθισμά του, τον βλέπω με την άκρη του ματιού μου να κλείνει το κινητό και τον ακούω να φωνάζει θριαμβευτικά στην παρέα: «Εντάξει, το κανόνισα». Κάνω μεταβολή και γυρίζω πίσω: «Δηλαδή, τι κανόνισες;» τον ρωτάω. Και με τη λάμψη της ευτυχίας στα μάτια του, μου απαντάει: «Θα πάμε στο gnet για ηλεκτρονικά...». Έμεινα άφωνος. Ήταν η χαριστική βολή κατευθείαν στην καρδιά μου. Έβλεπα τις προσπάθειές μας και την οργάνωση της εκδρομής να καταλήγουν σ' ένα μάταιο αδιέξοδο. Αυτό το παιδί και οι υπόλοιποι της παρέας θα χαλούσαν τις εντυπώσεις από τη φυσιολατρική εκδρομή μας με το χειρότερο τρόπο. Από το ζωντανό κόσμο της φύσης, θα κλείνονταν σ' ένα μικρό χώρο και θα έμπαιναν απότομα στον ψεύτικο κόσμο της εικονικής πραγματικότητας των ηλεκτρονικών παιχνιδιών! Απογοητεύτηκα. Για μένα το ποτήρι ξεχείλισε εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Ένιωσα μέσα μου την ανάγκη κάποιος να αντιδράσει σ' αυτήν την κατάσταση, να κάνει κάτι επαναστατικό που θ' αλλάξει την πορεία των πραγμάτων.

Με μεγάλη ανυπομονησία, αποφάσισα αμέσως ότι πρέπει να γράψω γι' αυτόν τον ομαδικό παραλογισμό στο περιοδικό του σχολείου. Ήταν κι αυτό μια αντίδραση, μια φωνή. Μόλις γύρισα στο σπίτι, άνοιξα τον υπολογιστή μου. Η οργή μου και η αγωνία μου για τις εκδρομές στα σχολεία του μέλλοντος με συνεπήραν. Οι σκέψεις μου δεν

χωρούσαν πλέον στο μυαλό μου και γρήγορα γέμισαν την οθόνη μου. Μετά από κάμποση ώρα σκυμμένος στο φορητό υπολογιστή μου και αφού κόντευα να ολοκληρώσω αυτό το κείμενο, ξαφνικά σταμάτησα. Σε μια στιγμή πνευματικής διαύγειας, συνειδητοποίησα κάτι ειρωνικά τραγικό. Εγώ που απόλαυσα τη φύση και γύρισα πλήρης εντυπώσεων, θα μπορούσα να καθίσω μετά την εκδρομή να στοχαστώ ήσυχος και ήρεμος τα ωραία και σημαντικά που πέρασαν μπροστά από τα μάτια μου, να ξαναφέρω στο μυαλό μου τα αγέρωχα δένδρα, τη σκληρή πέτρα, την ατέλειωτη θέα ή το σεμνό μοναστήρι, απολαμβάνοντας ίσως κι ένα ζεστό καφέ μεγάλης διάρκειας. Και να μείνω με την αίσθηση

αυτής της διαφορετικής εμπειρίας για ολόκληρο το υπόλοιπο βράδυ. Όμως όχι δεν το έκανα. Όρμησα σ' ένα υψηλής τεχνολογίας μηχάνημα με σκοπό τη συγγραφή. Αλλά, ο σκοπός δεν ενδιαφέρει. Το μέσον που χρησιμοποιούμε έχει σημασία και το μέσον ήταν πάνω κάτω το ίδιο που ταλαιπώρησε ολόκληρη την ημέρα τους μαθητές μου. Κι αυτή τη στιγμή ταλαιπωρούσε και σκλάβωνε κι εμένα. Χωρίς να το καταλάβω, είχα ήδη πέσει στην ίδια παγίδα με τα παιδιά μου.

ΥΓ. Ανεξάρτητα από το αν αυτό βοηθήσει την κρίση του αναγνώστη, πρέπει να συμπληρώσω πως μόλις έφτασα στο σπίτι μου και πριν ξεκινήσω να γράφω αυτές τις γραμμές, μιας και είχα ήδη ανοιχτό μπροστά μου το φορητό υπολογιστή, η πρώτη μου δουλειά ήταν να τσεκάρω τα ηλεκτρονικά μου μηνύματα και να κατεβάσω στο δίσκο μου από την κομψή και μικροσκοπική ψηφιακή φωτογραφική μηχανή μου τις φωτογραφίες που τράβηξα κατά τη διάρκεια της φυσιολατρικής εξόρμησής μας.

Και μόλις τελειώσω, θα βάλω τη φωτογραφική μηχανή, τον φορητό και το κινητό για φόρτιση. Το καθιερωμένο κυριακάτικο backup αναβάλλεται για άλλη μέρα, όταν θα είμαι λιγότερο κουρασμένος.

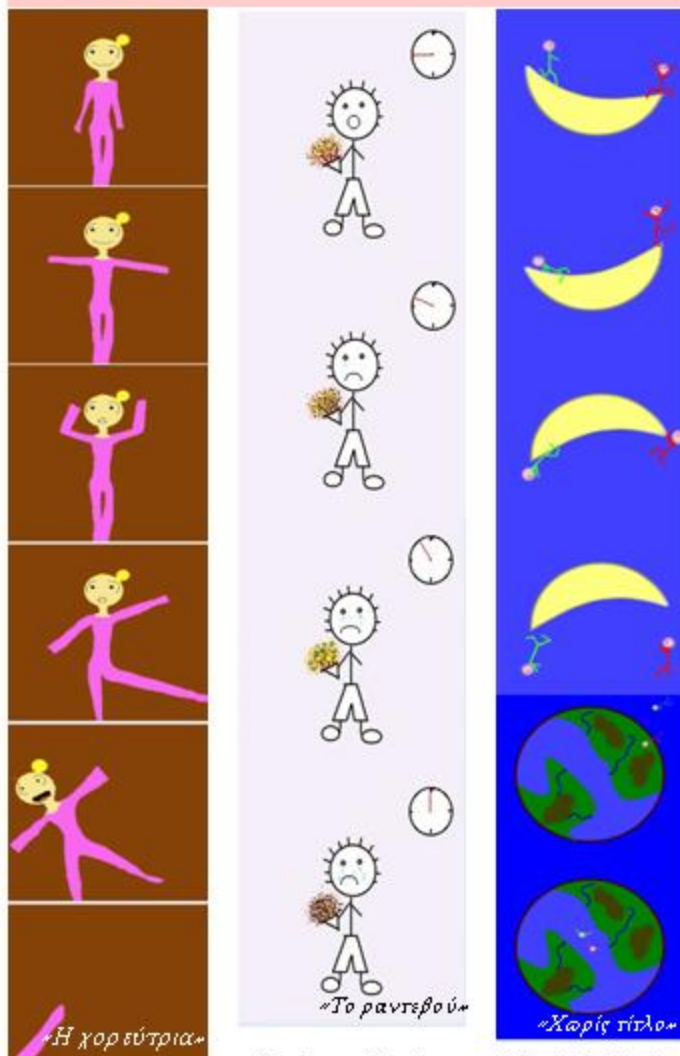
*Γιάννης Κοσιδάκης
καθηγητής πληροφορικής*

Την Κυριακή, στις 28 Ιανουαρίου, πραγματοποιήθηκε η δεύτερη φυσιολατρική εκδρομή. Συναντηθήκαμε στο Μουσείο, στο κέντρο του Ηρακλείου, και ξεκινήσαμε για τον προορισμό μας. Ο καιρός δεν ήταν και πολύ καλός. Όταν φτάσαμε εκεί φυσούσε πολύ δυνατά, όμως συνεχίσαμε. Μαζί με τον κ. Φώντα αρχίσαμε να ανεβαίνουμε στο βουνό. Η πρώτη μας στάση ήταν στη μονή Βοσάκου, όπου εκεί παίξαμε για αρκετή ώρα. Έπειτα περπατήσαμε για μια-δυο ώρες και φτάσαμε στα λεωφορεία. Μπήκαμε μέσα τρέμοντας από το κρύο. Ήμασταν και κουρασμένοι. Είμαι σίγουρος, πως όταν φτάσαμε στο Ηράκλειο το κάθε παιδί πήγε σπίτι του και ξεκουράστηκε μετά από μία δύσκολη μέρα. Είμαι όμως, επίσης, σίγουρος πως όλοι μας περάσαμε μια ωραία μέρα.

Δευτέρα, 29 Ιανουαρίου, εκκλησιασμός των Τριών Ιεραρχών.

Φέτος, τιμώντας την εορτή των Τριών Ιεραρχών, οι μαθητές του γυμνασίου και του λυκείου παρακολούθησαν την ακολουθία του Μεγάλου Εσπερινού της εορτής στην εκκλησία του Αγίου Ιωάννη.

Αμέσως μετά την ακολουθία μοιράστηκαν στους μαθητές τα καθιερωμένα αρτίδια.

«Η χορεύτρια»

Α. Πενκιανάκη και
Α. Χανιωτάκη

«Το ραντεβού»

Ελαούνια Αθητάκη
Αθηνά Μαστοράκη
Γεωργιάννα Τσαϊνη

«Χωρίς τίτλο»

Μαρία Γαλλιού
Μαρία Ιατράκη
Αθηνά Κληρονόμου

Συνθετική εργασία στο μάθημα της πληροφορικής.

Δημιουργία επίπαισιον με ελεύθερο θέμα.

Γ. Κοσιδάκης

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΕΣ

Μαρία Αθανασάκη, γ1

Η αγωνία του επιθετικού πριν από το χτύπημα πέναλτι

Έντεκα μέτρα είναι αρκετά για να βρεθεί ο επιθετικός απέναντι στον τερματοφύλακα. Έντεκα μέτρα και λίγα δευτερόλεπτα για να αλλάξει ή όχι το αποτέλεσμα: τα μέτρα λίγα, όμως η αγωνία του επιθετικού είναι μεγάλη.

Ο παίκτης έχει άγχος για το αν θα καταφέρει να παραπλανήσει τον τερματοφύλακα και να στείλει τη μπάλα στο πλεκτό. Πρέπει, οπωσδήποτε, να σκοράρει και να μην απογοητεύσει κανένα, προπονητή και συμπαίχτες. Αναρωτιέται συνέχεια μήπως τον προδώσουν τα πόδια του και δεν βρει το στόχο. Ανησυχεί μήπως και οι συμπαίχτες του τον θεωρήσουν υπεύθυνο για ένα αρνητικό αποτέλεσμα. Αγωνιά για το αν οι φίλαθλοι θα τον αποθεώσουν ή θα τον αποδοκιμάσουν.

Επιτέλους, παίρνει θέση. Τώρα υπάρχει αυτός και ο αντίπαλος. Χτυπάει τη μπάλα και καταφέρνει να ξεγελάσει τον τερματοφύλακα. Χαρά και ανακούφιση σε όλους. Φωνές θριάμβου.

Η διαφορετικά. Σκυμμένα πρόσωπα και απογοήτευση. Η μπάλα δεν βρήκε το στόχο της ή ο

The Burning Crusade

«ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΑΛΛΟ ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟ ΠΑΡΩ»
«ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΗΡΘΕ»
«AT LAST»

Αυτές είναι μερικές από τις φράσεις των παιδιών όταν βγήκε το expansion του WoW [world of warcraft].

Δηλαδή, από την πρώτη κιόλας μέρα κυκλοφορίας του, όλα τα copies εξαντλήθηκαν και έτσι κάποιιοι έμειναν παραπονεμένοι για δυο ακόμη μέρες, μέχρι να ξαναφέρουν στα μαγαζιά.

Αυτό που κινεί πιο πολύ το ενδιαφέρον των παιχτών του WoW είναι ότι με το expansion υπάρχει ακόμη μια νέα ήπειρος για εξερεύνηση, η Outland, και ότι μπορεί τώρα πια ένας χαρακτήρας να φτάσει στο επίπεδο 70 [πράγμα πολύ δύσκολο]. Επίσης, η δημιουργία δυο νέων φυλών [Blood elf, Draenei] κίνησε το ενδιαφέρον των παιχτών για καινούργιους χαρακτήρες. Υπάρχει ένα πράγμα όμως που δεν τους άρεσε και το ξέρω από πρώτο χέρι ότι με τα καινούργια items που δημιουργήθηκαν χρειάστηκε να πετάξουν τα epic τους για

uncommon κ' rare items!! Έλεος, δηλαδή!

Και τέλος, με το expansion ένας χαρακτήρας που έχει φτάσει στο επίπεδο 70 μπορεί να αποκτήσει flying mount, με το οποίο μπορεί να εξερευνησει κρυφά μέρη στην Outland!!

Μόνο για φανατικούς του WoW και για όσους δεν το έχουν επιχειρήσει ακόμα, καλό θα είναι να αρχίσουν ΤΩΡΑ!!

Γάσων Σωμαράκης

Η βασιλόπιτα

Κυριακή, περίπου ξέι η ώρα. Στο σπίτι επικρατεί μια παράξενη ησυχία που δεν μου πολυαρέσει και σκέφτομαι τι μπορεί να έχει γίνει. Βαφνικά ακούω: «Κάλλια, έλα λίγο εδώ».

Σκέφτομαι: «Τι έκανα πάλι». (Ήταν η μαμά μου).

-Κάλλια, τι λες να πας μια βασιλόπιτα στο σχολείο, έτσι για το καλό;

-Δεν ξέρω, ρε μαμά. Άσε με.

-Λέγε μου, βρε, παιδί μου.

-Ε, δεν ξέρω. Πού να βρούμε τώρα βασιλόπιτα κυριακάτικα; Όλα τα ζαχαροπλαστεία είναι κλειστά.

-Κάποιου του χαρίζανε ένα γάιδαρο και τον κοίταζε στα δόντια ... Τελικά θες;

-Ναι, ρε μαμά, άσε με.

Αμέσως τα τηλέφωνα πήραν φωτιά. Καλέστηκαν οι ενισχύσεις, δηλαδή η ξαδέρφη της μαμάς μου που είναι στο Top 10 των καλύτερων μαγειριστών της οικογένειας. Πάρθηκαν σημαντικές αποφάσεις: Στις εφτά σπίτι σου, θα κάνουμε την κλασική, θα φέρω εγώ καρύδια.

Μέσα σε δέκα λεπτά η ησυχία μετατράπηκε σε φασαρία. «Φτου, σκέφτηκα το γρουσουζέψα». Για να μην τα πολυλογώ, μέσα σε μια ώρα και δεκαπέντε λεπτά και κάτι δευτερόλεπτα - ή πέντε θα ήταν ή έξι θα σας γελάσω - η βασιλόπιτα είχε πάρει σάρκα και οστά.

Η μαμά μου έδωσε οδηγίες. Και εγώ με τη σειρά μου τρόμαξα' πού να κουβαλώ ολόκληρη βασιλόπιτα.

Στο σχολείο άργησα. Έφτασα την ώρα της προσευχής, με μια βασιλόπιτα αγκαλιά.

Η πίτα, τελικά, κόπηκε μετά από πολύ μελέτη. Το φλουρί βρέθηκε κάτω από το 7 του 2007 και έπεσε στην Ελιζα Μαυρουδή.

Μερικοί λυπήθηκαν, άλλοι απογοητεύτηκαν και άλλοι χάρηκαν. Εγώ προσωπικά αισθάνθηκα ανακούφιση που δεν το κέρδισα εγώ, γιατί μετά όλοι θα έλεγαν πως ήξερα που είναι το φλουρί.

Μερικά παιδιά βρήκαν την πίτα πολύ επιτυχημένη ιδέα. Ειδικά ο Χαραλαμπίδης, ο οποίος έφαγε όλα τα κομμάτια των παιδιών που δεν ήθελαν και έτρωγε ... και έτρωγε ... Όλοι αναρωτιόμασταν πού τα βάζει όλα αυτά.

Άντε και καλή χρονιά και σας εύχομαι το 2007 να σας βρει γεμάτους όρεξη για ζωή,

Η κοπή της πίτας

Ημέρα Τετάρτη, 19 Ιανουαρίου, τελευταία ώρα στο σχολείο, αποφασίζουν οι καθηγητές να κόψουμε την πίτα μας.

Πριν από την κοπή της πίτας μιλήσαμε για τον Άγιο Βασίλη, ο οποίος, όταν έμαθε ότι είχαν κλαπεί κάποια κοσμήματα από τους κατοίκους της πόλης έφαξε και τα βρήκε και επειδή δεν ήξερε ποιο κόσμημα ήταν ποιο, έτσι για να μη δημιουργηθούν παρεξηγήσεις, έφτιαξε κάποια πιτάκια μέσα στα οποία έβαλε τα κοσμήματα και τα μοίρασε στους φτωχούς. Επίσης, λένε ότι κάθε φτωχός συνέβη να πάρει πίσω το δικό του κόσμημα.

Η ώρα για την κοπή της πίτας είχε φτάσει. Η κυρία αρχίζει να κόβει και να δίνει. Σε κάποια στιγμή είχαν μοιραστεί όλα τα κομμάτια, αλλά φλουρί δεν είχαμε δει.

Τελικά, έτυχε στη Χριστίνα την Αεράκη και το δώρο ήταν ένα επιτραπέζιο παιχνίδι. Και του χρόνου!

Κων/νος Μπαρελιέρ, α1

Μεσ' στο μονόδρομο βρέθηκε, λείει,
ένας ταχύπλοο δίχως στη θάλασσα να πλέει.

Μπροστά στα μάτια μου, εδώ και τώρα,
έρχεται γρήγορα με φόρα
ένας κροκόδειλος ταχυδακτυλουργός,
ο πρώην υπουργός.

Στο χωματόδρομο μ' ένα τζιπάκι
ένας λαγός από την Ικαρία
με φανερή ταχυκαρδία
κορνάρει και τρακάρει
τους άλλους οδηγούς φρικάρει.

Στο ταχυδρομείο πατητός,
φαίνεται ένας ποντικός,
μόλις έχει φτάσει,
το δρόμο του δεν έχει χάσει.

Στο αεροδρόμιο, στο αεροπλάνο
ετοιμάζεται να μπει
ένας πλήθος αστερίες
με φανερές παραγγελίες.

Στην προβλήτα τρέχουν δυο γιαγιάδες
με κόκκινους γιοκαάδες.

Στο σχολείο
φτάνουν με το λεωφορείο
με πουκάμισα λαδιά
μια δεκαριά παιδιά.

Στο κίτρινο τρόλεϊ
το μεγάλο
μια γιαγιά με ρολέϊ
ανεβαίνει
απ' το κομμωτήριο μόλις βγαίνει.

Κάτι παιδιά με γλιφιτζούρια στο μουσείο πάνε
κι από το χέρι τους παππούδες τους κρατάνε.

Ένα γατάκι σ' ένα δέντρο έχει παιγιδευτεί
και μια κυρία από το κινητό παίρνει το γητευτή.

Απ' το κτηνιατρείο το μεγάλο
βγαίνει ένας παππούς με παπαγόλο
και γίνεται σκάνδαλο μεγάλο
μ' ένα περαστικό και μ' ένα Γάλλο.

Στο κοντινό δασάκι ένα σκύλο βγάζουν βόλτα
και κατούρησε τα χόρτα.

Γεωργιάννα Τσαϊνη γλ

Η ομάδα φωτογραφίας (τμήμα αρχαρίων) διοργάνωσε ένα εσωτερικό διαγωνισμό για τους μήνες Νοέμβριο-Δεκέμβριο με θέμα τα

«Ζώα».

Οι φωτογραφίες αυτές έχουν επιλεγεί από την υπεύθυνη της ομάδας και θα εκτεθούν στο χώρο του σχολείου.

Υπεύθυνη : Χαρά Μαρκάκη

Ακης Λεμπιδάκης

Εμμανουέλα Πεδιαστιάκη

Γιώργος Μπιμπέρης

Μιχάλης Μηλαθιανάκης

Κωνσταντίνος Φεργαδάκης

Κίμων Χρυσάκης

Στέλιος Ξενακής

Κυριάκος Τσαϊνης

Μανόλης Καζάνης

Νεοκράτης Σαράντος

Νεοκράτης Σαράντος

Μάνος Ταβλαδοράκης

Σοφία Πισκοπάκη

ή ληρολογήματα ή ποιήματα ανοησιών, (όποιος δεν θυμάται τι είναι αυτά, ας ανατρέξει στο φυλλάδιο του Οκτωβρίου).

There was an Old Person of Greta,
Who rushed down the crater of Etna.
When they said, "Is it hot?"
He replied, "No, it's not!"
That mendacious Old Person of Greta.

1

Ήταν ένας γέρος απ' τη Γκρέτνα
που αφάνισε τον κρατήρα στην Αίτνα.
Σαν τον ρώτησαν: -Ζέστη έχει
τους κοροϊδεύει: -Δεν βλέπει; Βρέχει.
Αυτός ο γέρο-ψεύτης από τη Γκρέτνα.

There was a Young Girl of Majorca,
Whose aunt was a very fast walker;
She walked seventy miles,
And leaped fifteen stiles,
Which astonished that Girl of Majorca.

2

Από τη Μαγιόρκα ήταν μια μικρούλα
που η θεία της πεζοπορούσε σαν τη σβούρα.
Εβδομήντα μίλια περπατούσε,
δεκαλέντε στόλους γοργοπηδούσε,
την κατέπληξε η θεία τη μικρούλα.

There was a Young Lady of Sweden,
Who went by the slow train to Weedon;
When they cried, "Weedon Station!"
She made no observation,
But thought she should go back to Sweden.

3

Ήταν από τη Σουηδία μια κοπέλα.
Πήγε στο Γουήντον με το πιο αργό απ' τα τρένα.
Όταν φώναξαν: -Γουήντον! Το ταξίδι τελείωσε!
Το κορίτσι καθόλου δεν σχολίασε.
©α επέστρεψε με το πρώτο απ' τα τρένα.

There was an Old Man of the Cape,
Who possessed a large Barbary Ape;
Till the Ape one dark night
Set the house on a light,
Which burned that Old Man of the Cape.

4

Ήταν ένας γέρος άντρας απ' το Ακρωτήρι
που στη μαϊμού του δεν χάλασε χατήρι.
Ωσπου η μαϊμού μια μαύρη νύχτα
έβαλε φωτιά στο σπίτι με δυο σπύρτα
και κάηκε ο γέρος από τ' Ακρωτήρι.

Μετάφραση από τα αγγλικά:
Νέστορας Αρχοντάκης, β'

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Αρχές του προηγούμενου μήνα πραγματοποιήθηκε ο διαγωνισμός

ΘΑΛΗΣ της Ελληνικής Μαθηματικής Εταιρείας. Οι μαθητές που προκρίθηκαν στον επόμενο

διαγωνισμό **ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ** είναι οι Άγγελος Βλατάκης από τη β' τάξη και Εύη Μαραγκάκη από το γ1. Τους ευχόμαστε καλή επιτυχία για τη συνέχεια και στους μαθητές που δεν προκρίθηκαν να θυμίσουμε ότι, μερικές φορές, μεγαλύτερη σημασία έχει η προσπάθεια από το αποτέλεσμα. Μπράβο σε όλους.

Ειρήνη Παπαθανασίου

Καλέ μου φίλε ...

«Σε μια σελίδα του ημερολογίου σας γράψτε για τον πιο καλό σας φίλο ή φίλη». Αυτό ήταν το θέμα το οποίο έπρεπε να αναπτύξουν οι μαθητές της β' γυμνασίου, στα πλαίσια του μαθήματος της Νεοελληνικής Γλώσσας. Διαβάστε λοιπόν πώς περιγράφουν κάποιοι μαθητές τον «κολλητό» τους φίλο. Εμείς, οι καθηγητές τους, ευχόμαστε τα συναισθήματά τους να είναι πάντα το ίδιο έντονα και τους αφιερώνουμε την πρώτη στροφή από το τραγούδι του Lucio Dalla, "L'anno che veniva", σε απόδοση Δ. Σαββόπουλου.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑΕΙ

Καλέ μου φίλε σου γράφω,

για να παρηγορηθώ

Και εξαιτίας της απόστασης μας

τρελά θα εξηγηθώ

Μα από τότε που λείπεις

παρατήρησα ξανά

Πως ο γέρο χρόνος έφυγε

μα κάτι ακόμα εδώ δεν προχωρά ...

Γιολάντα Γιέπη

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Πριν από δέκα χρόνια περίπου οι γονείς μου επέλεξαν να με πάνε στο Ιδιωτικό σχολείο «Το Παγκρήτιον», στο παιδικό σταθμό. Εκεί με πολλά άλλα παιδιά μεγαλώνουμε μαζί μέχρι που φτάσαμε τώρα στη Β' γυμνασίου και είμαστε οι πιο πολλοί μαζί. Από μικρός, από το νηπιαγωγείο κιόλας, είχα ξεχωρίσει κάποιους φίλους. Ένας από αυτούς ήταν ένα παιδάκι με μεγάλα γυαλιά που τον λένε Νέστορα. Από τότε ήμασταν μαζί, αχώριστοι, «αυτοκόλλητοι». Ο φίλος μου είναι ένα φυσιολογικό παιδί και του αρέσει το μπάσκετ και η άθληση. Δεν μοιάζει στον χαρακτήρα με μένα και γι' αυτό από μικροί τσιριάζαμε και είμαστε σαν αδελφία.

Πολλές φορές η φιλία μας κλονίστηκε και είχαμε κάποιες δυσκολίες. Κάποιοι μικροτσακωμοί που κρατούσαν μόνο κάποια λεπτά. Όμως είναι φυσικό, αυτοί οι τσακωμοί μεταξύ μας ενολλάσσονταν και δεν διαρκούσαν.

Πιστεύω και θέλω να ελπίζω πως αυτή η φιλία μας θα κρατήσει και μετά το λύκειο και όταν θα είμαστε ανεξάρτητοι πια. Αυτή η σχέση που έχουμε μεταξύ μας δεν νομίζω πως θα κλονιστεί στο μέλλον.

Αγαπητό μου ημερολόγιο, σε αφήνω και έχω θετικές σκέψεις για το μέλλον αυτής της φιλίας.

Νικόλας Κουδουμάς

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σου έχω μιλήσει για τον καλύτερο μου φίλο, τον Νικόλα, πολλές φορές.

Ποτέ όμως δεν σου είπα πώς τον γνώρισα. Τον γνώρισα στην πρώτη δημοτικού αυτού του σχολείου που είμαι και τώρα, του Παγκρητίου.

Είναι κατά δέκα μήνες, περίπου, μεγαλύτερός μου. Είμαστε και οι δύο οπαδοί της ίδιας ομάδας, της «ΑΕΚ». Δεν θυμάμαι να έχουμε τσακωθεί ποτέ. Πάντα συμφωνούμε σε όλα. Ο Νικόλας είναι ευαίσθητος και πολύ καλό παιδί. Δεν τον έχω δει ποτέ να θυμώνει. Είναι καλός μαθητής και μένει κοντά στο σπίτι μου.

Πιστεύω ότι αυτή η φιλία δεν θα τελειώσει ποτέ, γιατί έχει γερά θεμέλια. Όταν θα μεγαλώσουμε θα είμαστε ακόμα φίλοι, γιατί οι χαρακτήρες μας ταιριάζουν. Δεν νομίζω να κάνουμε την ίδια δουλειά, όταν θα μεγαλώσουμε, αλλά θα είμαστε σίγουρα καλοί φίλοι.

Τώρα πρέπει να σταματήσω να γράφω, γιατί πρέπει να λύσω τα προβλήματα με τις εξισώσεις στα Μαθηματικά.

Μην χαθούμε. Θα σου ξαναγράψω αύριο.

Ο φίλος σου,

Νέστορας Αρχοντάκης

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Έξω έχει συννεφιά και τα παιδάκια του δημοτικού τρέχουν και κάνουν φασαρία. Έτσι θυμήθηκα την φίλη μου την Χριστίνα.

Γνωριστήκαμε στο προνήπιο και γίναμε πολύ καλές φίλες. Θυμάμαι που στο μπαλέτο είχαμε κανονίσει να φοράμε τα ίδια ρούχα. Παίζαμε μαζί και περνούσαμε πολύ ωραία. Αλλά στο δημοτικό (πρώτη τάξη) μας χωρίσανε σε τμήματα και δεν ήμασταν πια μαζί. Επίσης υπήρχαν συγκρούσεις των τμημάτων, «το ποιο είναι το καλύτερο». Παιδιαρίσματα! Τώρα στο γυμνάσιο είμαστε ξανά μαζί στο ίδιο τμήμα.

Στην αρχή δεν τα πηγαίναμε καλά, γιατί και οι δυο είμαστε ντροπαλές, αλλά σιγά σιγά συμφιλιωθήκαμε και πάλι και μπορώ να πω πως τα πάμε καλά.

Η Χριστίνα έχει σγουρό μαλλί, καφέ προς το μαύρο μέχρι τους ώμους, έχει το ίδιο ύψος με εμένα και είναι χαριτωμένη, όμορφη, καλόκαρδη και ευαίσθητη. Είναι από τους χαρακτήρες που σπάνια βρίσκουμε σήμερα. Κρατά μυστικά χωρίς να σε φορτώνει προβλήματα, χωρίς να πιστεύει ότι είναι ανώτερή σου. Και μπορώ να πω επίσης πως δεν φάχνει για καυγάδες. Μαλώνουμε σπάνια για μικροδιαφορές, αλλά πάντα καταλήγουμε να συμφιλιωνόμαστε και να είμαστε μαζί. Η Χριστίνα είναι η καλύτερή μου φίλη και θα την αγαπώ πάντα.

Αλίν Νόπαντουβά

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Στην τάξη είμαστε 27 παιδιά. Κάνω παρέα σχεδόν με όλους, όμως η καλύτερή μου φίλη είναι η Αλίν που είμαστε κολλητές.

Γνωριστήκαμε στο προνήπιο, δεν θυμάμαι πως, αλλά η μητέρα μου λέει πως γίναμε αμέσως φίλες. Αυτά τα δυο χρόνια (προνήπιο, νήπιο) κάναμε πολλή παρέα, όμως όταν πήγαμε δημοτικό και η Αλίν πήγε Α1 ενώ εγώ Α2 σταματήσαμε την παρέα. Μετά ήρθε το γυμνάσιο και γίναμε καλύτερες φίλες από ποτέ.

Η Αλίν είναι καλό κορίτσι, ήρεμο, αλλά πάνω απ' όλα είναι καλή φίλη. Κρατάει μυστικά και της αρέσει να κάνουμε παρέα, όπως και εμένα. Είναι όμορφη, ψηλή, έχει καστανά μαλλιά και μάτια και πιστεύει στον εαυτό της όσο και αν νομίζει το αντίθετο. Έχουμε πολύ καλές σχέσεις: ξέρει τα πάντα για μένα όπως και εγώ για αυτήν, όλα τα προβλήματά της μου τα λέει και τη βοηθά να τα λύσει και αυτή με βοηθά με τα δικά μου. Εμπιστευόμαστε τα μυστικά μας η μία στην άλλη και πάντα τη στηρίζω και με στηρίζει. Βέβαια από τη φιλία μας δε λείπουν οι καβγάδες, μαλώνουμε πάρα πολύ σπάνια, αλλά μετά από πέντε λεπτά συμφιλιωνόμαστε. Για την ακρίβεια έχουμε μαλώσει μόνο δυο φορές. Γενικά με τη Αλίν είμαστε οι καλύτερες φίλες και την αγαπώ πολύ.

Χριστίνα Ρητοπούλου

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Ο καλύτερός φίλος που είχα ποτέ είναι ο Στρατής. Τον ήξερα απ' την πρώτη δημοτικού αλλά γίναμε κολλητοί μόλις πριν από τρία χρόνια. Η φιλία μας άρχισε όταν μας έβαλαν σε ομάδες για μια εργασία κι εγώ πήγα στην ίδια ομάδα μ' αυτόν και με άλλα τρία παιδιά. Αρχισα λοιπόν να συζητώ μαζί του στο διάλειμμα, να πηγαίνω μαζί του σινεμά και G-Net και σταδιακά γίναμε κολλητοί. Με τον Στρατή έχουμε πολλά κοινά χαρακτηριστικά, όπως το ότι αρέσουν και στους δυο μας τα βιντεοπαιχνίδια και ότι είμαστε και οι δυο ευαίσθητοι και έξυπνοι. Έχουμε όμως και μια βασική διαφορά, ότι δηλαδή αυτός λατρεύει την μπάλα.

Η φιλία μας δεν πέρασε ποτέ κρίση, ήμασταν πάντα δεμένοι. Μερικές φορές φοβάμαι το μέλλον, μήπως χωρίσουν οι δεσμοί φιλίας μας, αλλά απ' την άλλη σκέφτομαι ότι αν όλα πάνε καλά και είμαστε ακόμα μαζί και στο πανεπιστήμιο, θα περνάμε τέλεια. Μακάρι να μην χωρίσουμε ποτέ.

Άκης Λινάρδος

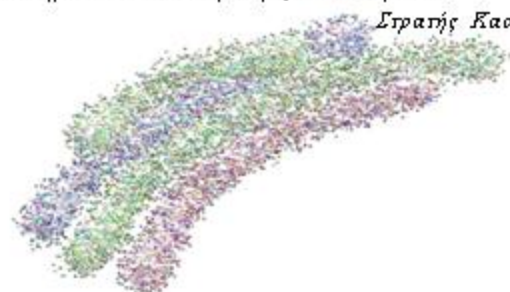
Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Θέλω να σου γράψω και να σου πω ότι ο καλύτερός μου φίλος, αυτός που νοιάζεται για μένα, είναι ο Άκης και ότι η φιλία μου με τον Άκη άρχισε πριν δυο χρόνια, από το δημοτικό δηλαδή. Όμως δεν θυμάμαι πώς άρχισε αυτή η φιλία. Τέλος πάντων, αυτό δεν με απασχολεί αυτή τη στιγμή.

Θα ήθελα επίσης να σου πω ότι δεν έχει μεγάλη σωματική δύναμη, διότι δεν αθλείται πολύ. Αυτό όμως δεν επηρεάζει τη φιλία μας, γιατί σε κάποια σημεία είμαστε ίδιοι: παράδειγμα μας αρέσουν και στους δυο τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Επίσης είναι πολύ έξυπνος και άριστος μαθητής, είναι ακόμα πολύ ευαίσθητος και με νοιάζεται πολύ.

Αγαπητό μου ημερολόγιο, πιστεύω πως αυτή η φιλία με τον Άκη δεν θα σταματήσει ώσπου να πάμε πανεπιστήμιο. Μετά δεν γνωρίζω τι θα γίνει.

Στρατής Κασσαβέτης

Στα πλαίσια της εκπαιδευτικής του πολιτικής το σχολείο καθιέρωσε κατά τμήμα τις συνθετικές-σεμιναριακές εργασίες με στόχο την εξοικείωση των παιδιών στην ομαδική εργασία (μικρές ομάδες των τριών-τεσσάρων ατόμων) και τη προσέγγιση μεγάλων γνωστικών εννοιών με χρήση – στοιχειώδους – βιβλιογραφίας.

Οι τίτλοι των εργασιών που έχει αναλάβει το κάθε τμήμα με τα υποθέματα καθ' ομάδες είναι:

A1

Υπεύθυνη καθηγήτρια : κ. Ελευθερία Ιατράκη

ΘΕΜΑ : «Πολιτιστικά στοιχεία του ομηρικού κόσμου μέσα από συγκεκριμένες ραφωδίες της Οδύσσειας».

ΥΠΟΘΕΜΑΤΑ :

Θρησκεία.

Η γυναίκα και η θέση της στον ομηρικό κόσμο.

Τέχνες.

Αξίες, ιδανικά, θεσμοί.

Κοινωνικές σχέσεις και επαφές.

Υλικός πολιτισμός.

Πολιτική και κοινωνική οργάνωση.

A2

Υπεύθυνος καθηγητής : κ. Δημήτρης Κληρονόμος

ΘΕΜΑ : «Η ζωή των θηλαστικών»

ΥΠΟΘΕΜΑΤΑ :

Πρωτόγονα θηλαστικά και μαρσιποφόρα

Θηρευτές εντόμων

Θηρευτές φυτών

Τρωκτικά – Οι πελεκητές

Σαρκοφάγα ζώα

Παμφάγα θηλαστικά - Οι καιροσκόποι

Θηλαστικά που ζουν στο νερό

Θηλαστικά που αναρριχώνται

Η κοινωνικότητα των πιθήκων

Ανθρωπόμορφοι πίθηκοι

B'

Υπεύθυνη καθηγήτρια: κ. Γιολάντα Γιέτη

ΘΕΜΑ : «Το παιδί και ο έφηβος ως ήρωες λογοτεχνικών κειμένων».

ΥΠΟΘΕΜΑΤΑ :

Το παιδί και ο έφηβος στον αθλητισμό.

Το παιδί και ο έφηβος στους δεσμούς φιλίας.

Το παιδί και ο έφηβος στο οικογενειακό περιβάλλον.

Το παιδί και ο έφηβος στο σχολείο.

Το παιδί και ο έφηβος στον κίνδυνο των ναρκωτικών.

Το παιδί και ο έφηβος την περίοδο του πολέμου του '40 και στην περίοδο της Δικτατορίας.

Το παιδί και ο έφηβος ως πρόσφυγας ή μετανάστης.

Γ1

Υπεύθυνη καθηγήτρια: κ. Αθηνά Κληρονόμου

ΘΕΜΑ : «Αναζητώντας το πρόσωπο της Ελένης».

ΥΠΟΘΕΜΑΤΑ :

Το πρόσωπο της Ελένης στην Ιλιάδα του Ομήρου.
Το πρόσωπο της Ελένης στην Οδύσσεια του Ομήρου.

Το πρόσωπο της Ελένης στον Ευριπίδη, στις τραγωδίες *Ορέστης*, *Τρωάδες*, *Ιφιγένεια εν Αυλίδι*, *Ιφιγένεια εν Ταύροις*.

Το πρόσωπο της Ελένης στην τραγωδία *Ελένη* του Ευριπίδη.

Η Ελένη ως σύζυγος, ως γυναίκα, ως Ελληνίδα.

Το πρόσωπο της Ελένης στη σύγχρονη εποχή (ποίηση, λογοτεχνία, θέατρο, σύγχρονη τέχνη, μουσική).

Γ2

Υπεύθυνος καθηγητής : κ. Αντώνης Νεονάκης

ΘΕΜΑ : «Η ορθόδοξη λαϊκή παράδοση στην Κρήτη».

ΥΠΟΘΕΜΑΤΑ :

Τα τάματα στην ορθόδοξη λαϊκή παράδοση.

Βασικοί σταθμοί της ζωής του ανθρώπου (γέννηση, βάπτισμα, γάμος, θάνατος) στην ορθόδοξη λαϊκή παράδοση.

Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και Θεοφάνεια στην ορθόδοξη λαϊκή παράδοση.

Η Λαμπρή στην ορθόδοξη λαϊκή παράδοση.

Έχετε διαβάσει το «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ»;

Παραμένει διάσημη η Άννα Φρανκ, 982.000 επισκέφθηκαν το σπίτι στο Άμστερνταμ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ στο Άμστερνταμ, όπου η Άννα Φρανκ έγραφε τα περίφημα ημερολόγιά της παραμένοντας κρυμμένη πριν πεθάνει σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης των ναζι προσέδρασε σχεδόν ένα εκατομμύριο επισκέπτες μέσα στο 2006.

Το σπίτι βρέθηκε στην επικαιρότητα τον περασμένο Νοέμβριο, όταν οι αρχές της πόλης του Άμστερνταμ αποφάσισαν ότι έπρεπε να κόψουν την ηλικίας 160 ετών αγριοκαστανιά -που έγινε πασίγνωστη από το ημερολόγιο της μικρής Εβραιοπούλας- γιατί είχε σαπίσει. Τον Αύγουστο του 1944, η κρυφώνα της Φρανκ αποκαλύφθηκε και εκείνη εστάλη στο στρατόπεδο συγκέντρωσης «Μπέργκεν-Μπέλσεν» στη Βόρεια Γερμανία.

Πέθανε εκεί τον Μάρτιο του 1945, λίγο περισσότερο από έναν μήνα πριν από το τέλος του πολέμου.